

Hoofdstuk 1

Met moeite opende ik mijn ogen. Het eerste wat ik dacht te zien waren wolken, die niet leken te bewegen. Ik sloot mijn ogen en concentreerde me. Ik voelde pijn in mijn zij en steken in mijn hoofd. Duizenden kleine naalden drongen mijn slapen binnen. Ik knipperde met mijn ogen en de wolkenhemel verkleurde tot plafond. Waar was ik? Wat was er met mij gebeurd? Ik voelde paniek opkomen, wat verergerde toen mijn hand werd aangeraakt. Te snel draaide ik mijn hoofd naar links. Het was alsof ik een klap in mijn gezicht kreeg. Het deed zoveel pijn dat ik mijn hart in mijn hoofd voelde bonken. Een grote gestalte stond naast me. Hij torende boven me uit. Toen hij zich vooroverboog, drukte ik mezelf dieper in het hoofdkussen.

‘Je bent wakker. Mijn God, het gaat goed met je. Alles is nu in orde. Je hoeft je nergens druk om te maken.’ De jonge man met zwart haar die tegen me sprak, had een zware stem. Ik trok mijn hand terug en ik ontdekte dat hij mijn hand niet vasthield, maar een roodharig meisje met grote bruine ogen.

‘Uhhh ...’ Mijn stem klonk hees en ik had pijn bij elk geluidje dat ik voortbracht. Ik lag in een kale kamer met maar één raam, waardoor de felblauwe hemel zichtbaar was. Om me heen piepten toestellen. Overduidelijk lag ik in een ziekenhuiskamer.

‘Kun je rechtop zitten?’

Nog voordat ik hem kon antwoorden, trok het roodharige meisje aan de hendel die de rugkant van het bed oprichtte. Moeizaam probeerde ik een comfortabele

zithouding aan te nemen, wat gezien de pijn die ik had vrijwel onmogelijk was.

‘Weet je wat je moet zeggen?’ vroeg de jongeman die inmiddels op een stoel zat. Zijn gestalte boezemde me geen angst meer in.

‘Je weet van niets, oké! Je hebt een ongeluk gehad. Snap je?’ Zijn woorden klonken vermanend, haast dreigend. Ik knikte mijn hoofd maar zat vol onbegrip, wat me nog meer hoofdpijn opleverde.

‘Ga weg,’ zei ik met een trillende stem en ik gebaarde ze te vertrekken.

‘Zo meteen,’ zei hij. ‘We hebben ons zorgen gemaakt, dus laat ons even bij je zijn om voor je te zorgen.’

De jongeman keek naar een bril die op het nachtkastje lag met ernaast een dunne gouden ketting met drie parels. Ik volgde zijn blik. Er zat een barst in een van de brillenglazen. Hij reikte de bril aan en aarzelend zette ik hem op. Ik zag direct veel scherper.

‘Je moet begrijpen hoe belangrijk het is dat je zwijgt,’ zei hij. ‘We hebben grote problemen en als je zegt wat er is gebeurd, dan wordt alles alleen maar erger. Beloof je me dat je niets zegt?’

Ik raakte in de war. Ik wilde dat hij wegging en me met rust liet. Waar had hij het over? Ik staarde voor me uit in de hoop antwoorden te vinden, maar mijn gedachten waren leeg.

‘Wie zijn jullie?’ vroeg ik.

‘Herken je ons niet?’

Ik schudde mijn hoofd. De jongen vloekte binnensmonds en balde zijn vuisten, waardoor zijn knokkels wit wegtrrokken.

‘I- Ik ...’ bracht ik stamelend uit.

‘Rustig maar, het is goed zo,’ zei hij.

De jongen nam mijn hand in de zijne. ‘Herinner je je naam?’

Ik opende mijn mond om te antwoorden. Mijn naam lag op het puntje van mijn tong, maar het kwam er simpelweg niet uit.

‘Mijn naam is ... Ik ...’

Hoe dieper ik nadacht, hoe leger mijn gedachten werden.

‘Ik weet het wel ... Ik ...’ probeerde ik wanhopig.

Tranen prikten in mijn ogen. Ik gaf op. Ik kon het me niet herinneren.

‘Je heet Mia. Herinner je je iets van het ongeluk?’

‘Nee,’ antwoordde ik.

‘Dat geeft niet. Alles komt goed nu.’

De jongen streelde met zijn vingertoppen over mijn wang. Ik draaide mijn gezicht van hem af en hij trok zijn hand terug alsof hij zich aan mij had gebrand.

‘Amanda, ga eens een dokter halen.’

Het meisje veerde op en verliet de kamer. Ik hoorde haar voetstappen wegsterven en keek weer naar de jongen naast mij. Iets in zijn blik maakte me onrustig. Ik keek naar mijn handen. Er zaten krassen op en gedroogd bloed.

‘H-heb ik met iemand gevochten?’ vroeg ik aarzelend. Hij grinnikte.

‘Neen hoor, je doet nog geen vlieg kwaad.’

‘Waarom heb je het dan over een ongeluk? Ik heb bloed aan mijn handen.’

De jongen knikte.

‘Stel maar geen vragen meer, hoe minder je nu weet, des te beter het voor iedereen zal zijn. Straks komt de politie en die zal je ondervragen.’

‘Wie ben jij eigenlijk?’ vroeg ik hem.

‘Mijn naam is John.’

Het roodharige meisje keerde terug met een dikke man in een te klein wit vest. Hij hield een klembord in zijn hand en stelde me een paar vragen over mijn gesteldheid en hij schreef mijn antwoorden op. Zo snel mogelijk wilde hij een eerste indruk hebben. Hij nam John aan zijn arm mee de kamer uit, maar vergat de deur te sluiten, zodat ik ze kon horen.

‘Het is duidelijk dat ze lijdt aan amnesie. Ik weet niet voor hoe lang. Ze moet testen ondergaan voor een eerste diagnose.’

‘Kunt u me zeggen of het ernstig is?’ vroeg John.

‘Nee, daar kan ik op dit moment niets over zeggen.’

Er welden tranen in mijn ogen. Als een dokter niet kon zeggen hoe ernstig het was, móest het wel ernstig zijn. Nadat ze nog wat woorden hadden gewisseld, waarop ik me niet concentreerde, kwam John weer binnen.

‘Is dit mijn kind?’ vroeg ik toen het meisje mij een plastic beker met water aanreikte. Ik nam grote slokken om mijn hevige dorst te lessen. Ze kroop op bed en omhelsde me, waardoor er water op mijn ziekenhuispyjama viel en ik weer een pijnscheut voelde. Ik schatte haar in op een jaar of zes, hooguit zeven. Ze had rode haren als lavastromen, die over haar schouders vloeiden als ze haar hoofd bewoog. Haar gezichtje zat vol sproeten en haar reebruine ogen keken me verwachtingsvol aan. John tilde haar op en zette haar op de grond.

‘Nee, dit is je zusje, Amanda.’

Ze probeerde zich uit zijn greep los te wringen.

‘Je bent nog te jong om kinderen te hebben,’ voegde hij toe.

‘Hoe oud ben ik dan?’

‘Zestien,’ zei hij kortaf en liet Amanda los.

‘En jij?’

‘Eenentwintig.’

‘En wat ben jij van mij?’

‘Ik ben je broer.’

Hij hield papieren handdoekjes onder de kraan en begon het gedroogde bloed van mijn slappe handen te wassen. Ondertussen sprak Amanda honderduit over haar school en haar klasgenootjes. Ze rende druk door de kamer en sprak terwijl ze grote gebaren maakte. Haar wilde gedrag en schijnbaar ontembare energie verergerden mijn hoofdpijn. Het maakte dat ik erg moe werd.

‘Het is al laat,’ zei John, die het had opgemerkt. ‘Ik raad je aan om nu veel te slapen. Het was een zware dag. Word maar snel weer beter, Mia.’

Hij tilde Amanda op en gooide haar energiek over zijn schouder. Amanda kraaide van plezier en zwaaide me vrolijk gedag.

‘Wacht,’ zei ik, maar mijn stem stierf weg, werd niet gehoord.

Het vertrek was te gehaast geweest. Ik had nog veel te vragen. Toen de deur gesloten was en ik geen voetstappen meer hoorde - slechts het getjilp van een vogeltje bij het raam - voelde ik me eenzaam. Ik legde een hand tegen mijn hoofd en merkte dat het rondom was ingezwachteld. Met mijn vingertoppen drukte ik ertegen en voelde een grote wond. Voorzichtig trok ik aan mijn blonde lokken haar voor mijn ogen, maar voelde het aan de wond plakken. Ik liet mijn handen op mijn schoot

vallen en staarde naar mijn nog onverzorgde bloedrode
nagelranden.

